



## פִּינֵת הַחֵן

חַן קוּטְס־בֵּר

# עניין של טעם

אחרי שנים של בלבול, תהייה וחיפוש עזמי, עשיתי סוף־סוף מעשה נורע. הזמנתי מעצבת. מה שקוראים "אדריכלית".

בגיל 30 ומשהו הבנתי שהגיע הזמן להודות שאין לי את זה. אין לי מושג איזו ספה מתאימה לאיזה שטיח, איפה כדאי לשים ארון ומה עדיף: וילון רומי או וילון גלילה, שני מושגים חדשים שחדרו לחיי רק השבוע, אחרי ביקור הגברת הגדולה. בקיצור, אני כישלון עיצובי. כשאלוהים חילק את כישרון העיצוב, אני לא הייתי בתור אפילו. נרדמתי בשמירה.

מעוצבת עד דק נחתה בביתנו המעוצבת. מרי פופינס של העיצובים, רק בלי המטרייה. נואשת וכנועה נתתי לה חופש פעולה מוחלט: לעצב, למצב, לייצב, לעשות ככל העולה על רוחה. להזיז שולחנות, להעביר פסנתרים, להפוך מיטות, ואפילו לעשות ספונג'ה (בחייה!). לא היתה בי טיפת קנאה למה שאמור להיות הבית שלי והופקד פתאום בידי אישה אחרת. ההפך. הייתי רפוטה כמו בעל חיים חסר חוליות. אפס רעה. כלום. כמו במבצע צבאי מסובך, רציתי להיות אחרי.

העיצוב, מתברר, הוא מלאכה לא פשוטה. מה שנקרא "אומנות". עם מעט מאוד יומרות מצאתי עצמי נשרכת אחרי הגברת מעצבת עם בלוק עבה ועיפרון, כאילו אנחנו שותפות לאיזה מחקר גרעיני עמוק, מתנצלת על הבלגן, מגוננת בגופי על גיבובי חפצים שאספתי ושהיא (המעצבת) החליטה לזרוק, ודוחפת לתוך הארון מצעים סודרים שנפלטו החוצה וגילו עוד משהו על כושר הארגון של בעלת הבית. מצומצם.

שנים שלא הצטרכתי אוסף תירוצים מגוון כזה, כמו זה שהפגנתי מול המעצבת: למה לא זרקתי את הציור של הילד מהגן, מה יש לי לשמור את משהו בתיבה־דבנו ומה ההיגיון בשלוש מנורות (מנותקות) ליד המיטה.

שום דבר לא נעלם מעיניה של המעצבת. כמו בלש מיומן היא גילתה כל פרט מוחבא וכל נייד מיותר. לא היו בה שום רחמים. על האמבטיה אמרה "חמור דה", אבל זה הכול. מעבר לזה היה ברור שאם היה מדובר במבחן, אני לא הייתי עוברת. השאלה היחידה היתה אם הייתי מקבלת על גיבוב הרהיטים שלי (בלי שום כיוון או קשר) ציון של "חוסר טעם" או של "טעם רע".

בתום שלוש שעות נסגר הפרויקט. נשארתי עם בית שונה ועם המון משימות לביצוע: לפרק דלתות, לבחור מראות, למדוד, לקנות, להתקין. נותרתי בעיקר עייפה.

נשים

מעריב

10